

Bu otaq o birilərinə heç bənzəmirdi. Müasir, təmiz və isti idi. Düzdür, bura bir çoxlarının gözündə ana obrəzini canlandıran uşaq evinin Müdirəsinin otağı idi, amma hər halda bura çox isti idi. Ələlxüsüs, qış aylarında uşaq evinin digər otaq və koridorlarında nəfəs dondurən hava olduğu halda, bu otağın qapıları açılında içəridən axan isti havanın qarşısındaki otaqları isidə bilirdi.

Vüsal heç vaxt "analarının" onlarla maraqlandığını görməmişdi, ya da onlar bunu hiss etmirdilər. İndi isə, Müdirə şəxsən özü səhərin səkkizində onu otağına çağırmışdı. Uşaq səbirsizliklə gözləyir, müdərə isə qarşısındaki kompyuterdə nə isə yazırırdı. Nəhayət, müdərə başını qaldırdı, hər iki əl barmaqlarının uclarını bir-birinə toxunduraraq:

- Bir ay bundan önce buraya bir

Hekayə

Ayrılan yollar

qadın və kişi gəlmişdi, yadindadır? Vüsal başını "tərpətdi.

- Bax, həmin o ailə övladları olmadığı üçün sənin bacını övladlığa götürmək isteyir.

- O, bu sözləri sakitcə, üzündə heç bir emosional cizgiler olmadan söylədi. Axi, bu onun üçün adı, vaxtı-vaxtında qarşılışlığı bir şey idi. O, həmişə belə edər, bir-iki gün öncədən ya övladlığa veriləcək uşaqın özünü, ya da varsa qardaş-bacısına söyləyərdi, ancaq əs-la icazə xatirine deyil, sadəcə bu-nu özünə borc bilərdi:

- Hələ uşaqınız, dövlət size baxır. Qalmağa yeriniz, vaxtı-vaxtında yeməyiniz, hamınızın temiz geyimləri, ancaq 18 yaşından sonra bunların heç biri olmayıcaq. Bax, o vaxt kimlərə, ehtiyacınız olacaq. Ona görə də bu bacın üçün

vacibdir. Həm də ki, siz ömürlük ayrılmırsınız, yenə onu görəcəsən.

İndi müdərənin sözləri ona uzaqlardan, daldığı sıx xəyallarının arasından səzülərək çatırdı. O, bu sözləri səssizcə dini-lədikdən sonra otağı tərk etdi.

Sənki, soyuq gecələrdə yorğanı başına çəkib, səssizcə ağlayan o uşaq deyildi. Ağlamırdı, ağlamaq bir yana heç gözləri də dolmamışdı, ancaq çoxdan anasını itirdiyi o gündən bəri tanış olduğu həmin hiss, nə olduğunu özünün də bilmədiyi, lakin yaxşı tanıdığı o hiss yenə baş qaldırmışdı. Tənhalıq hissi - bu hiss uşaq evinə düşdüyü gündən köksündə daha dərindən kök salmışdı.

Burada olduğu iki il ərzində o, bir çox şəylərə şahid olmuşdu -

uşaqların göz yaşları içində və ya sevincək, könüllü övladlığa verilmələrini, sonra onlardan kimilərinin uşaq evinə geri qaytarıldığılarını, 18 yaşları tamam olduqda uşaqların buradan getmək istəməmələrini və s. O da var idi ki, bəzi uşaqlar, yəni körpə vaxtından taleyinə tərk edilənlər ele bilirdilər ki, bir gün kimlərsə, gəlib onları uşaq evindən aparacaq və onların da valideynləri, ailəsi olacaq. Onlar bunu təbiətin qanunu kimi başa düşürdülər. Vüsalın üç yaşı bacısı da belə uşaqlardan idi.

Maşın uşaq evinin qabağında dayandı və 35-40 yaşlarında bir kişi ilə qadın düşdü. Qadının ciyinlərinə qədər enən saçları sarı rəngə boyadılmış, dikdən ayaqqabısı isə yeridikcən səs salırdı. Bunlar, Nərgizi övladlığa götürmək istəyən

həmin o ailə idi. Hiss olunurdu ki, binanı yaxşı tanıyırlar. Onlar birbaşa müdərənin otağına yollandılar. Qonaqlar təxminən 2 saata qədər otaqda olduqdan sonra müdərə ilə birlikdə uşaqların daima toplaşdıqları böyük salona yollandılar.

Uşaqlardan kimiləri müxtəlif oyunlar oynayır, kimiləri isə olduları yerdəcə, yuxulayırdılar. Vüsal bacısı ilə kağız üzərinə nə isə çekirdilər. Sarı saçlı qadın daha da yaxınlaşdı, ancaq indi o ağ dəftər vərəqində qara qəlemlə ana-ata və iki uşaq - qız və oğlan şəkillərinin çəkildiyini aydınca görürdü. Vüsal 4 gündür ki, gözlənilən, amma gözləmədiyi, daha doğrusu, gözləməyə cəsarət etmədiyi qonağı tanıdı. Qadın ehtiyatla uşaqların yanında oturaraq, Vüsalın başına sığal çəkdi və əli ilə xəfifcə yanağından tutaraq üzündən öpdü. Sonra, Nərgizi bağına basıb öpməyə başladı. Qısa-qısa cümlələrlə uşağı əzizləyirdi, lakin hiss olunurdu ki, kiçik qızı qarşı məsafəlidir. Qadın arada bir ətrafindəki uşaqlara xoş sözler söyləməyi də unutmurdu.

Artıq getmək vaxtı idi. Bu vaxt uşaq sanki hiss edirmiş kimi, əlini atıb çox sevdiyi oyuncagini götürdü. Qadın önce etiraz etdi. Görünür o, buradan heç bir xatirə istəmirdi, ancaq Nərgizin fikrindən dönməyəcəyini görüb, təslim oldu. Otaqdan çıxarkən qadın Nərgizi qucağına götürmək istədi, ancaq fikrindən tez daşınaraq bu məsuliyyətli işi ərinə təpşirdi, lakin görünən o idi ki, uşaqın yeni tanıdığı bu adamdan heç xoş gəlmirdi. Vüsal isə bütün bunları səssizcə izləməklə kifayətlenirdi.

Az sonra onlar uşaq evinin həyətindəki qocaman Palid ağacının yanında idilər. Bu Palid şahid idi: ayrılıqlara, qovuşmalara, həsrətə məsum körpələrin göz yaşlarına, sevinclərinə. Ayrılıq sözləri yarpaqlarına yazılır, köklərinə həkk olunurdu.

Cox vaxt ayrılıqları çətin edən vida sözləridir. Bəlkə, elə buna görə Vüsal susurdu. Düşünürdü ki, sözlər ona kömək edə bilməz. Axi, bu yerdə sözlərinə kimin hökmü ola bilərdi? İndi, yalnız indi, maşın uzaqlaşdırıqca və kiçik bacısı oradan sualedici nəzərlərlə boylananda Vüsal başa düşürdü ki, bu səssiz əlvida onun üçün ağır olacaq.

■ Sevda Əliyeva